

men det gjør de ikke. Jeg fremførte de Grund-
sætninger, hvorefter jeg troer, at Administra-
tionen i Regelen vil gaae frem; men man maa
ikke troe, at det Tal: 4. Tr. Hartkorn, skulde
være saa bindende for Administrationen, at man,
naar Sagkyndige — som Sagkyndig staaer In-
denrigsministeriet, hvem Cultusministeriet i Rege-
len i disse Sager hører, og de locale Embeds-
mænd — skulde finde, at der ikke behøves saa
meget, alligevel skulde ansee sig for bunden til
at holde derpaa, eller i det modsatte Tilfælde
ansee sig for uberettiget til at tillægge et Kalb
noget Mere. — Jeg troer, at naar man grun-
dig overveier dette Spørgsmaal, vil man som
Gjennemsnitsforhøvelse komme til den af mig
nævnte; men jeg vil ikke videre insistere der-
paa.

Man har dernæst gjort den Bemærkning,
at Loven gav Ministeriet saamange Bemyndig-
elser. Det er ganske rigtigt. Det kan gjerne
være, at Loven i denne Henseende for frimø-
dig fordrer Bemyndigelser for Regjeringen.
Derfor man skulde ønske, at den lovgivende
Magt skal deeltage i Anvendelsen og Udøvelsen
af disse Bemyndigelser, da er der fra mit
Side Intet at erindre derimod. Man vil er-
indre, at Lønningssondens Indtægter og Ud-
gifter selvfølgelig ville være at opføre i den
aarlige Finantslov, hvor der altsaa maa gjøres
Rebe og Rigtighed derfor; og jeg troer, at selv
om man ogsaa frygtede for Misbrug, er der
mindre Anledning hertil, naar Ministeren skal
gøre Rebe for hvert Skridt. En af de Be-
myndigelser, som Regjeringen har udbeet sig,
er med Hensyn til at anvende, hvad der blev
tilovers, naar et større Kalb blev ledigt, paa
den ene eller den anden Maade som Tilskud
til andre bestaaende Kalb. — Med Hensyn her-
til er det overordentlig vanskeligt at give al-
mindelige Bestemmelser, hvorved det Rigtige kan
træffes. Man kan begynde med at ophjælpe
de mindste Kalb, men det er ikke sagt, at det
er det Rigtige. — Naar en ung theologisk Can-
didat — ja ung, det vil besværre her sige no-
get over 30 Aar — tager imod et lille Kalb,
kan det hænde, at paa samme Tid en ældre
Mand, der sidder i et ikke lidet større Kalb,
hvorfra man imidlertid ikke finder ham egnet
til at befordres, kan have et ligesaa billigt

Prav paa et Tillæg som hiin. — Det vil være
langt lettere at ordne disse Sager ad admini-
strativt Veie, men ogsaa i denne Henseende vil
der ikke fra min Side være noget, at erindre
imod, at hele denne Rebe og Rigtighed, der
ellers gjøres for Rigsdagen, ogsaa kommer til
at omfatte disse Sager, og det vil altsaa kunne
blive gjort til Gjenstand for nærmere Behand-
ling. Jeg troer, at hvis denne Lov maa blive
behandlet paa den sædvanlige Maade, hvorpaa
ethvert alvorligt Forsøg paa at tilvejebringe en
Reform paa den danske Rigsdag bliver be-
handlet, tør jeg spaae dette Lovforslag en god
Skjæbne her i Landstinget. Kun det skal jeg
tilføie, at en af de allerførste Dage vil dette
Lovforslag tilligemed det Foredrag, hvormed jeg
forelagde det, og som indeholder Motiverne der-
til — hvilke burde have været trykte tilligemed
Lovforslaget, Noget som Tidens imidlertid har
forbudt — blive omsendt, saaledes at enhver
Præst faaer et Exemplar, og der vil saaledes
blive givet disse rig Keilighed, til at gjøre de
Bemærkninger derved, hvortil de maatte finde
Anledning.

Drejer: Jeg er langt fra at være nogen
principiel Modstander af dette Lovforslag;
tværtimod troer jeg, at det er af den Bessaffen-
hed, at man ikke alene alvorlig bør arbeide
hen til at bringe det til Ende i en ikke fjern
Fremtid og om muligt i indværende Session.
Jeg troer nemlig ikke, saaledes som den ærede
3de Landstingsmand for 1ste Kred. (Clau-
sen), at det, at vi endnu ikke have nogen Kir-
keforfatning, er nogen Hindring for denne Lov.
Jeg troer, at den lovgivende Magt, uden at
oppebie Kirkeforfatningens Ordning, er fuldt
beføiet til at tage sin Beslutning, og jeg kan
ikke med den ærede 5te Landstingsmand for
2den Kred. (B. Christensen) indrømme, at man
ved nu at ordne Sagen paa den foreslaaede
Maade kommer til at anerkjende eller slaae
fast, at Tiensten er Kirkens og ikke Statens
Eiendom. Det forekommer mig, at den Maade,
hvorpaa Sagen i Lovforslaget er stillet, lader
bemeldte Spørgsmaal aldeles uberørt, og at
der ikke foreligger Noget til Spørgsmaalens
endelige Afgjørelse, at man navnlig ikke ved
Lovforslagets Antagelse erkjender, at Tiensten er